

Morzsák a korinthusi levelezésből

33. A SÁTÁN LELEPLEZETT SZÁNDÉKA

„Akinek pedig ti megbocsáttok, annak én is megbocsátok. Mert amit én megbocsátottam, ha volt mit megbocsátanom, az tiétek volt Krisztus színe előtt, hogy rá ne szedjen minket a Sátán. ¹¹Az ő szándékai ugyanis nem ismeretlenek előttünk.” (2Kor 2,10-11)

Valóban nem azok? Néha úgy tűnik, mintha mégis teljesen tudatlanok lennénk a Sátán szándékait illetően. Megtűrjük a szívünkben a keserúséget, haragot, neheztelést, és aztán azon csodálkozunk, hogy meghidegül a testvérek közötti szeretet, széjjelszakadnak barátságok, szétesnek gyülekezetek, tönkremennek legjobb kapcsolataink. Sérelmünket Krisztus előtti megbékélés helyett a keblünkön melengetjük, majd amikor az hatalmas sárkánnyá nő, Istent vádoljuk, hogy a félelmetes szörnyet az életünkbe küldte.

De hát nem kell ennek így lennie! Hiszen ismerjük a Sátán szándékait! Ellenségünk rá akar bennünket szedni, de nekünk nem kell ezt hagynunk. Túljárhatunk az eszén. Időben felismerhetjük, hogy a Sátán a szívünkben lévő keserű indulat szülőanyja, és ő folyamatosan gondoskodik édes gyermeke növekedéséről is. Ő akarja megfojtani, tönkretenni kapcsolatainkat, ő akarja megperzselni, szátmarcangolni lelkünket. De ami még ennél is fontosabb neki: ő akarja meggyalázni Krisztus menyasszonyát, a gyülekezetet. Foltot akar ejteni rajta. Természetesen a mi beleegyezésünkkel, hogy még nagyobb legyen a Vőlegény szégyene és megalázottsága. A meg nem bocsátás, a keblünkön melengetett sérelmek Ellenségünk ügyét szolgálják. Krisztus ellenségét. Ne hagyjuk!